

יואב הלוי: נאות הכפר

מבעד לחלונו הרחב של הטרקלין יכול אתה לראות, מעבר לשדה ולנהר, את מסילת-הברזל, ובחלון חדר-המיטות עוד יפרח התפוח. המסילה שוממה מאד. בלילות חולפות בה בשתיקה רכבות שקרוניותיהן חתומים: מיטב פירות ספרד ופורטוגל אל שוקי העיר. בימים עובר בה, בוקר וערב, האומניבוס, ופעם אחת, אחר-הצהריים, בשריקה נוקבת, חולפת רכבת-האקספרס מפאריז, אדומת קרוגות מצוחצחים, בוהקת באור. בחלון חדר-המיטות עץ-התפוח, השדה, ובמרחק—הנהר, סוגר על הדממה, נועל את האופק. כשבאת היו עלי התפוח נושרים, והובים ומרשרשים, השדה הקצור היה ריחני ומיחל, הנהר ירוק, וז'קלין פצע פתוח ומדמם. עתה שחורים ומעוקלים ענפי התפוח בחלון, באור האפור, השדה חרוש וממתין, הנהר כהה ועמום, רק כיפתו מסנוורת בצחות השלג, וז'קלין כאב חרישי ואטום. כשינץ התפוח ותעלה השעורה בשדה ויפרחו הכרפומים בהר, בצל השמיים הכחולים, תהיה ז'קלין עוד צלקת אחת, עוד זכרון, עוד זמן עבר. כשלא תוכל עוד לזכור מה צבע היה לעיניה בעת אהבה, מה ריח היה לירכיה על החול הזהוב, מה טעם היה לשפתיה בקור הנוקב—אוי אז תוכל ללכת, לזרום, לשאת פרי.

הבית ישן וגמלוני ובלילות חורקות קורותיו. סלון גדול, שפפינתו המטבח; שני חדרים—באחד המיטה הגדולה והארון, ובשני ספה ושולחן וכמה כיסאות. בעליית-הגג תהוו-ובוהו ובטרקלין דולקת האש באח כל שעות היום.

בחוף—הנחלה. דרך-העפר המובילה מן הכביש למוסך מכוסה חצץ, מתרחבת מול הפניסה. אל קיר המוסך צמוד הדייר. בכל בוקר יש להאכיל את הכבשים, להוציאן לחצר, למלא מים בשוקת. הכוורות שוממות עתה. עצי-הפרי שקעו בתרדמת החורף ורק האשוחים ירוקים כתמיד. העשב יבש והפרחים קמלו והשדה נהפך לעת זרע. האדמה ממתנה בסבלנות עד יעבור החורף ובניה—הצמחים והעצים—ממתנים עמה. מעבר לנחלה, נאות הכפר. בעד החלון שווילונותיו, משבצות אדומות ולבנות, מוסטים תמיד, יכול אתה לראות את השדות המשתפלים—רכים, עגלגלים, דשנים ומלאים—אל הנהר האפור, המלא. מעבר לנהר מסילת-הברזל ומעבר לה עוד שדות, והיער. בדרך-כלל מעורפלת צללית העיר במרחק אולם בימים יפים, צלולים וקרים וחדים, אתה יכול לזהות בה כל פרט ופרט. הפתח הפנה מימין הוא חורש הגבעה ומעבר לו—קארוו; צריחי הקתידרלה מתנשאים מתוך התל האפור של בתי העיר העתיקה ובצדם, אך למעשה מעברו השני של הנהר המפריד ביניהן—סן-ג'רוו; לימין, בין היער והעיר, פיסת בוהק כחולה—לימאן צלול וקר, ומעבר לו, בפצעי מחצבות וירקות-תמיד של ארנים—הסאלב. לשווא, לשווא, לשווא! שנתיים ימים היית בה והנה הלכת ולא-כלום. עיר—תנועה, המיה, גלים, חמדה, קולות, יפעה, פנים, קירות ואבנים, שער ברוח, מדרגות מוצלות, רחובות וכיפרות, שריקת הרכבות

המפליגות, פיכפוך היין בכוסות, התנפצות השלג תחת צעדים בבוקר, צריחות העורבים בדממה הנקרעת. הולך ושב, נמלט וחוזר, בורח ומתרפק. כדי לשכוח עליך לזכור, האם לא זו היתה תכלית בואך לכאן?

בחלון השני—שלונה. אתה יודע שמעבר לגבעה נמצא הכפר, אולם אינך חש בו. מעבר לו אתה רואה את ההר הגדול, הרחום, היציב. לעת בוקר ובלילה ובכל עת שאתה רוצה, יענה לך. עתים נדמה היה לך כי הוא חוסם את דרכך, מגביל את אפקיך, בולם את תאוצתך. טעות. ההר והאגם והגהר הם הדברים האמיתיים היחידים. הם ועץ-התפוח ועונותיו. שמור וזכור זאת והזכר לבניך אחריו: ההר והאגם והגהר ועץ-התפוח בעונותיו. וז'קלין הנסגרת לאטה, קמלה וכמושה כפרג בשלהי אביב. וז'קלין הנמוגה בערפליי-בוקר, פגה עם הד צריחות העורבים, זורמת עם המים אל הים.

אתה יודע שמעבר לגבעה נמצא הכפר, אולם אינך חש בו. אחת לשבוע אתה מתניע את המכונית הסגורה במוסך, יורד לכפר ומביא את אשת האופה—לנקות את הבית, לכבס, לבשל. זה היום שבו אינך נמצא בבית. אתה עולה במכוניתך אל ההר, מתנה אותה אצל פונדק קטן, ועולה. הדממה הזאת: האור השקוף, עמודי הארנים, השיחים הלחים שחיים תחת עומס השלג, צליפת ענף בשתיקה. שבילים מתפתלים, עולים ויורדים, ותחת רגליך נרמס השלג הצח. שעות. הבל עולה מפיך ואפך מאדים ונוסף. בשובר אדומות לחיך וידיך קרות. אתה מחזיר את אשת האופה לביתה, עורך קניות בכפר וחוזר. אורות העיר אובדים בערפל ורכבות-המשא החולפות אינן מוארות. באח דולקת האש והיא כל האור לו אתה זקוק. על השולחן פרושה מפה נקיה ועליה, ליד המנורה, מחברת ועט. כשיפרח התפוח, כשתעלה השעורה בשדה, כשיפרוץ בשמים של הכרפומים בהר.

*

בבקרים אפור האור, וחרישי. ענפי התפוח מפותלים ומעוקמים, זרועים בליטות מחוספסות והסתעפויות נוקשות. שלד, פיגומים, מערכת צינורות. ז'קלין בוכה בחדרה הנעול, בשלש לפנות-בוקר, ובחדר-האורחים האפלולי רק השתיקה, וידיך געות לאטן על גופו הערום של דניאל. בבוקר פועות הכבשים בטיפשות וממתינות, דחוקות זו אל זו, שתוציאן. זהוב היה החול והשמש לזהטת וירכיה של ז'קלין חמות ומלוחות. שלשום, אצל דלת המוסך, יונה פרושת-כנפיים, קשוחה במוות שלא-בעת, נצזתיה פרועות ועיניה מווגגות. בסיבוב חד נפלו משקפי-השמש, האור הניתו בחזרה מן השלג היה פוצע וחד; מפני הכאב מיצמצת בעיניך ואיחרת לכופף את ברכיך בסיבוב שלאחרי. השלג היה דוקר ושורט ואחר-כך שפתיה של ז'קלין, יבשות ולהטות, ורכות גופה בינג לבין השלג, וצחוקה המשתבק. לאט-לאט הרמת את כוסית הוויסקי אל שפתך, לגמת בחיוד והפנית מבטך אל ז'קלין הנוהרת בנצחון. עיניך בחנו באדישות את ידה המשחקת בתלתלי ראשו של דניאל, גולשת אל מיפתח חולצתו. הרמת שוב את הכוס ואמרת: "בהצלחה, יקירתי!" הרוח נושבת

לעתים, עזה ושורקנית, מגפצת את אחרוני הגבעולים, הרוכנים מפני אימתה. האדמה קפואה וכשאתה מהלך בהר עולה האד מפיד ומתנשא, לבן ובר-חלוף, בתוך ירקות ההוד של הארנים. ז'קלין, כנועה ומובסת, מוותרת על הכל. מגישה את פניה הלבנים, את גופה הזהוב, את מאווייה, שאיפותיה, תקוותיה, בלי לדרוש דבר. ואתה הולך. אינך רוצה. די לך, מספיק. אינך רוצה את התמיד, את הצמידות, את השייכות. אתה מחפש סערות, מערבולות ואש, כדי להיפלט מתוכן אל ימים מעין אלה, ימים של אור ודממה והתמשכות אטית, מתוקה וללא-תפונה.

*

יום אחד, לאחר ארבעה חדשים, אמרת לה שהגיע הזמן להיפרד. היכן היה זה? כיצד? מה היו המלים המדויקות, אותן בחרת בשקידה כה מרובה, בהן פצעת את תבוסתה? מה גייה נצחונך האחרון? וכי כיצד תוכל לזכור כל זאת ובחלונך התפוח, וההר?

לפני כן היו ימים אחרים. לילה אחד ארוך. ראשון. גופה הנצמד: שדיים כבדים, ירכיים מתערסלות, החום השופע מבטנה, שפתיה על צווארך ולשונה בפיד. אחר: ידה האחת על גבך והשניה, מיבלת בידה, על גופה, מתחת לאפודה העבה. ועוד: מעשה-מוכני נצמדים גופותיכם, כה מודעים זה לזה, כה שגורים, ועיניך תרות מעבר לכתפה, בדימדומים המלאכותיים, אחר לחיו הלבנה של דניאל, ליד הבאר. ושוב גופה הנצמד, ירכיה הקדחתניות, החום השופע מבטנה שורף את רגלך. שערה בהיר וריחו טוב וידיה על ערפך משלחות להבות קטנות ורעבתניות בגוון. מיום שהיתה שלך לא פסקת מלענותה. מיום שהיית שלה לא פסקה מלרדוף אותך. מרגע שפבשה אותך לא חדלו עיניך להתרוצץ סביב בחיפוש אחר אפשרות אחרת. מעת שנענתה לך לא חדלה מלצור עליך. דימתה לשים לך מלכודת ונפלה בפה. דימית לחמוק בעוד-מועד אך דניאל לא היה אפילו אמתלה, אפילו תירוץ. וככה תישארו זה לזו, בתוך שאר הדברים שאין יודע פשרם, בחרבות קהות ושריון מבוקע, בגרון חרוך-ויסקי ואצבעות מעוקלות, שנהביות עשן-הסיגריות. עד שיבוא האביב, עד שינף התפוח, עד שתעלה השעורה בשדה, עד שיפרחו הכרפומים בהר.

*

בהתמשכות האטית הזו יש אורות. לעת-בוקר האור אפור וחרירי, מלטף את ענפי התפוח המתים ארעית. כשבוקעת השמש בעד העננים הוא קר וצלול ורם, וכל פגמי האדמה בולטים פיי-כמה. לפנות-ערב הוא רקע כחלחל לענפי התפוח ומעטה צמרירי לבאות-הכפר ולעיר שבמעמם. באפלה, בבואו מאש האח, הוא אדום, מריד, כהה מדי, טוב מדי. על ההר, ביער, הוא ירקרק ואזובי, נשימתו טחובה. בשדה החרוש הוא משב פתאומי, בהיר; על המפתן, בשקיעה המתכנית, הוא שיבה אטית אל השלף וההשלמה. באפלת הלילה הוא כוב ירקרק של מחוגי השעון, הבטחה נוצצת של כוכב בלתי-צפוי, שלהבת פתאומית ואלימה של כאב המעירה אותך מחלום

מסורבל ומעיק. העצמים המופרים של חייך היומימיים: ירך, הארון הכהה, הדלת הלבנה, ענפי העץ—אלה לבדם. ולעתים, ולעתים רחוקות יותר ויותר, שלהבת אור בשערה, ניצוצות כחולים מידה הטובלת במי האגם, האש באח ובהרותיה על עורה.

יש קולות. חריקת העץ בקירות. הידחקותן המטומטמת של הכבשים בדיר. צליפת ענף שמשא השלג הכביד והכביד עליו עד כי ניתר והתרומם. משק כנפי ציפור. צפירת רכבת-האקספרס. טירטור מרוחק של אסדה על הנהר. קולות אנוש מעבר לגבעה. שריטת ענפי התפוח בחלון. דישדוש רגליך על הרצפה. רישרוש הדפים בספר שאתה מחזיק בו. ביעבוע המים על האש. החבטה של דלת המוסך בהיסגרה. משק הרוח המתחפכת באדמה הקפואה. דריסת געליך על החצץ. ולעתים, נדירות יותר ויותר, צחוקה המשתנק, קולה המהמה, רחש שערה על הכר, וצווחת עלבונה.

בבקרים, כשאתה מוציא את הכבשים מהדיר, חם ריחו של הזבל, וניחוח העשב הקפוא יבש ופריך. בשובך אתה מוזג את הקפה הסמיך לספל, וריחו מר ורחב. הדלק הנשרף במנוע המכונית מצחין, שחור ומוזהם, ומשתת-השיניים דוקרת חריפות באפך. שעות אתה יושב, ירך קעורה על פיך, מחפש את ריח פיך, את ריח גופך, כמו ריח העמילן בסדינים ובבגדים הנקיים שמשאירה אשת האופה על המיטה. ריחו של הפפור, טהור וזך, כמעט אינו מתערב עוד במליחות של ריח ירכיה, בחול הזהוב, או ברכות החמימה של הבושם הטמון בין שדיה.

שפתוך טועמות את הדברים ולשונך משייכת אותם: חלב שעיע, בשם מדמם, תפוז חמצמצ, יין עמוק, מים צלולים, ריקים, רוק מתקתק. ורק הדם המריר, שנשכת משפתיה, מתיקות ערוותה החמה ולחות עורה המזיע עולים עתה לעתים רחוקות בלבד.

אצבעותיך נוגעות בדברים, מחפשות את מגעם. צמרן הדביק של הכבשים, חיספוסם של קירות הבית, שבירותם של הסדינים, חלקותו של הגה המכונית וצינתה הקרחית של ידית הדלת; הסבון הנלחץ בין אצבעותיך וגופך, כשאתה רוחצו, שב וחי; ענפי עץ-התפוח קשים ודוקרניים ורגבי האדמה הקפואה פוצעים את כפות ידיך. יד חובקת יד, ממששת ומגששת ומחפשת. שערך גדל פרע אולם מדי בוקר בבוקר אתה מחדש את חלקת לחייך, חש את גמישותן המתוחה על העצמות כמו בדו של אוהל, ורק לעתים רחוקות נדמה לך כעת כי בעורה אתה נוגע, בשערה הזהוב, המחושמל, במשי בגדיה הנפרמים, בחלקת גווה.

אתה מתמשך והולך, לאט וללא-תפונה. חייך מצטמצמים-והולכים, שבים ונסגרים סביב המרכז החי של גופך. אתה מחפש בתוכך את הכוח המניע, את מקור הכאב. בתפעול התקין של אבריך אתה תר אחר הישות ההיא, שידעה אשה ואהבה, עיר והמנה, ארצות והמולה. תר ומחפש, מחפש ותר. הימים באים בזה אחר זה וכשינץ התפוח—תוכל, כשתעלה השעורה בשדה—תרהיב, כשיפרחו הכרכומים בהר—תצא. שמיים כחולים ואור בהיר וחם יקדמוך, יאחזו בידך ויובילוך. רק אז.

כשאתה חוזר ומשנן לעצמך מה היה, עתה, מבטחון מרחק הזמן, באשליה של גיתוח הגיוני וקר, אתה אומר זאת כך: יום אחד, אצל חברים, פגשת אשה. מצאת חן בעיניך. היא מצאה חן בעיניך. הייתם שני גופות משלימים זה את זה, ארבע ידיים מחפשות זו את זו, גבר ואשה. עשיתם אהבה. גיליתם את מחבואי גופותיכם בפיונותיה הנסתרות של עיר סובלנית ואפורה. התערבבתם זה בזו על גדת נהר אביבי ובערימת שלג, במיטות רבות ובסירה על האגם, בבקרים גשומים ובשעות אחר-צהריים רעשניות. כל רגע היה טוב וכל מקום כשר לחתום בם, שוב ושוב, עד-כלות, את בריתכם זו.

אחר-כך באו רגשי-הכשל והקנאה, החרטה והאשם, הבריחה והקטרוג לאט-לאט השתחררתם מחגיגת הגוף וראיתם כי בודדים אתם ונפרדים וכי אין במעשה האהבה בלבד כדי לגשר ביניכם, לאחדכם. נוכחתם כי התשוקה מחשלת אויקים וכבלי התאנה—עתק. ראיתם ונוכחתם, אך לא השלמתם עם המרעה. ואז פגשתם בדניאל, והוא היה לשניכם, לך קודם ולה אחר-כך, מוצא ומפלט וסיבה. דניאל לא סירב מעולם לאיש, ושניכם, אתה קודם והיא אחר-כך, בחרתם לפנות אליו כשנחסמו שאר הדרכים, לכרוע אליו כשלא נותר מפלט, להורות עליו באצבע מאשימה.

ולבסוף הלכת. כשאמרת לה מה בכוונתך לעשות היתה תבוסתה מושלמת וכניעתה ללא-תנאים. היה ברור לך שפיונותיה היו אחרות, ידעת זאת כל הזמן, אבל מעולם לא חשבת שפה מכורה היתה למה שציפתה למצוא בך: בטחון, שלוה, מזדעות. שפה אבודה היתה בסבך שבין החיפוש אחר דמותה היא ובקשת היציבות אצל האחר, המשלים. לא פיקפקת במעשיך. הכל היה ברור והחלטי. בהנף אחד גילית לפתע את שלהבת התענוג שבשליטתך עליה, ואת הפחד מפני התלות המשעבדת הרומסת, לתענוג הזה. אותו רגע היה ברור לך כי בכוחך לדרוש ממנה, ולקבל, את כל שהיה בידה לתת, ואף יותר מזה, וגם זה הרתיע אותך. ועוד, לו נשארתי היו חייך העכשוויים נחתמים ונסגרים לבלי היפתח עוד לעולם, ולכן ברחת. הלכת, כי לא אותך חיפשה. לא אמרת לאיש לאן אתה הולך. הלכת כדי להתמשך לאֶטֶר, בחורף, כמו הדובים והסנאים, ועד שיבוא האביב ייחתם המחזור, ייסגר המעגל, יכסה העשב הרך את צלקות החורף.

אבל בין הגיתוח ההגיוני הקר ובין הדברים שפנים אל פנים עמם, ואפילו בשעות חסד, אנו מתיראים להתיצב, יש מרחב צר, טווח מעומעם, חפיר שרוי בערפלים. ולעתים, לבד ובשעות חסד, כשנדמה לך שהנה עולים הערפלים, מתבהרת העמימות ונסגר המרחב, מה אתה עושה אז? אל איזו הזיה אתה נמלט? איזו דלת משוריינת אתה סוגר?

אל תאמר. בחלונך האחד עץ-התפוח, וההר, ובחלונך השני גאות-הכפר, מסילת-הברזל, הנהר המלא וצללית העיר במרחק. אל תאמר. אל תצא. אל תפרוץ. הבט והגה והתמשך, עד יבוא האביב.

והאביב יבוא. קשיחות ענפי התפוח מתרככת עם המוקל העולה בהם. יום אחד מלטה משב קליל ובשום את לחיך ובהתרוממך, טובב כהיזכה, כדי לאתרו, וכבר הוא כלא-היה. יותר ויותר פועות הכבשים בדיך, בלילה, ובהר אתה שומע לעתים רינת צפרים. הישות הכבדה, הקשוחה, הפצורה, זו אשר נצרת וטיפחת בתוכך בעת הקור והשלגים והגשמים העזים, גואה ועולה וממתינה בגרוגך. מוזיקה רכה, אור בהיר, חיוך זהוב של זבנית בכפר—וגדמה לך כי הגה תפרוץ. אתה מרסן את עצמך. ממתין. מגיח לקשיחות האלימה לתפוח ולגאות. אתה חושב על אותו ברק חולף של עונג, לנוכח עינוייה של ז'קלין, ושב להסתגר בתוך קליפתך. עדיין לא מוצתה הכוס. עדיין מצפים לך לילות קרים ואמולים, ימים ארוכים ואובדים, מדבריות נרחבים של זוהר בודד. אתה אדם קשה ותובעני, נוצץ ופוצע כאותו שבריר פחם שהתקשה והתאבן במשך רכבות שנים. אינך סובל תלותם של אחרים בך ותלותך שלך באחרים. לכל הסובב אותך אתה משלם כאותו מטבע קשה וחיוני בו אתה משלם את חיך שלך: ניתוח צונן, מחשבה צלולה, ריחוק מרצון, ניתוק מבחירה. כדי שתוכל לקיים פייכמה את ההבטחה הטמונה בך, את הועקה העזה מועקת גופך, את הממאירה שבמחלות. ואינך מהרהר במלים שהשארתי אחריד, אינך מעלה באוב את הרחמים, את האהבה, את החסד. בפדידות הקפואה הזו שאתה מטיל על עצמך קיימים רק אתה וקול נפשך הוועק, הצורב, הגואה, התופת, התובע. זוכר ושומר.

ואם שוב באה לך שעה של חסד, אם שוב אתה רואה את ז'קלין, מובסת, בנאות-הכפר; שוב אתה מריח את ז'קלין, והובה, בריח גופך; שוב אתה טועם את ז'קלין, מלוחה, בקפה הסמיך; שוב אתה חש את ז'קלין, חמה, בקשיחותו החלקה של הגה המכונית; שוב אתה שומע את ז'קלין, מרגנת, בדומיית ההר; אם שוב באים לך כל אלה אתה ממחר וסוגר את כל שעריך, מבריח את כל סגוריד, מרים את כל גשריד, ובשתיקה איומה, חייכנית, צופה במערבולת שאתה מותיר אחריד, מסביבך. לעולם אינך שב אחור. לעולם אינך מתחרט. תמצית מעשיך עתה היא ההמתנה לאביב.

והאביב יבוא, האביב בא. שנתך נודדת בלילות. עיניך טובעות בצללים. הילוכך אינו יציב וידיך רועדות למרות ספלי הקפה, עשן הסיגריות וכוסות הוויסקי. שנתך נודדת ועיניך טובעות בצללים, הילוכך אינו יציב וידיך רועדות כי בגופך מזדמרות מגנינות שאינן נשמעות לך, מנצנצים אורים שאינך מגיע למקורם, לוהטים משבים שמוצאם כה ידוע לך. הקשיחות מתרככת, הקשיות מתרפה, האלימות נמוגה עם הדם המתערבל, עם העיניים הלוהטות, עם הידיים הקודחות. אבל אינך נענה. אתה אתה קשה ותובעני ויש בכוחך לשים סייגים לעצמך. אתה מדרבן את המיית גופך כדי שתוכל להקשיב ביתר-שאת לשתיקה, להתמשכות. אתה רומס את התאוה כדי שתוכל להאזין לאהבה היחידה לה אתה מסוגל. משעבד את כל חושיך, את כל אבריך, את כל כלי-דמך לאותה ציפיה, לאותה שהות, לאותה ארצה.

לא זמן רב אתה נאלץ עוד להמתין. השלג נמס בהר והאדמה מפשירה בשדה. בבקרים ענפי התפוח מכוסים טיפות טל נוצצות ומן האגם הרחוק עולה אד תכלכל, רך

וחמים. שוב אינך מתרומם כדי לצוד משב־רוח חמים באקראי, כה רבים הם עתה, וריגת הצפרים עזה ובעלת־נית. בשולי השדה שלהבות ירוקות והאור כחול ורחב ומלא. אתה סובב את הבית הגמלוני, שקורותיו חורקות, ומגיע פניך אל עץ התפוח. רואה את ענפיו התפוחים, המלאים מוקל ערגה וחיות, ממשש קלות את ניצני פקעיו החתומים עדיין, המיחלים, השואפים. מלטף את קליפתו הקשה והנה רוויה ופוריה. אתה נסוב ממנו והולך אל השדה, מרים את הרגבים והנה פריכים ודשנים. מרפרף קלות על־פני הציצים הרכים, החיורים, העדינים, ומשיב את הרגבים למקומם. עדיין צפויות צינות בשעות של בוקר והנבטים כה פגיעים, כה זקוקים להגנה. אתה קם ועולה בהר ומחפש, בסבכים ובמערה, בין הסלעים החלקלקים ובתוך העשב היבש, עד שאתה מוצא את להב העלה הראשון, חלק וחד וצונן. ואז אתה שב לביתך ומכין את עצמך. קרובים וספורים הימים, צפירות רכבת־האקספרס מונות אותם אחד לאחד. עוד מבט אחד אתה מעיף אל נאות־הכפר, אוגר את השלוח, טומן בחובך את היפעה.

*

ביום שעוברות החסידות בשמיים הכחולים אתה עולה להר והנה פורח הפרכום. בא אל השדה והנה עלתה השעורה. ניגש אל התפוח והנה בקעו ניצוצות רכים, חלקים וחיורים, מפקעי ניצניו. אתה שב אל הבית, נועל את דלתותיו, יושב אל השולחן הגדול, מול החלון הרחב, מושך את הווילונות המשובצים, מדליק את האור, פותח את המחברת, נוטל את העט בידך וכותב: "מבעד לחלוננו הרחב של הטרקלין יכול אתה לראות, מעבר לשדה ולנהר, את מסילת־הברזל, ובחלון חדר־המיטות עוד יפרח התפוח..."